

Sygn. akt II KO 76/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **A. O. i K. R.**

oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 21 września 2022 r.

kwestii dopuszczalności wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II AKz 20/22,

p o s t a n o w i ł:

pozostawić bez rozpoznania kwestię wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II AKz 20/22.

UZASADNIENIE

W piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2022 r. zatytułowanym „Wniosek o wznowienie postępowania”, stanowiącym w istocie sygnalizację do podjęcia przez Sąd Najwyższy działania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.), obrońcy A. O. i K. R. zażądali „wznowienia postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie” ze względu na to, że był on nienależycie obsadzony podczas wydawania w dniu 15 lutego 2022 r. postanowienia (II AKz 20/22) uchylającego postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 grudnia 2021 r. (XVIII K 266/20) o umorzeniu postępowania karnego wobec obojga oskarżonych na podstawie art. 17 § 1 pkt 2

k.p.k. (w ramach wstępnej kontroli aktu oskarżenia) i przekazującego sprawę do merytorycznego rozpoznania.

Art. 540 § 1 k.p.k. stanowi, że dopuszczalne jest wznowienie, na wniosek lub z urzędu, tylko takiego postępowania sądowego, które zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem. Chodzi tu zatem tylko o takie orzeczenie, które obejmuje co do zasady rozstrzygnięcie o przedmiocie procesu, a więc kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn przestępny, i równocześnie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*). Abstrahując od ogólnego zagadnienia dopuszczalności wznowiania postępowań w przedmiocie „oddania pod sąd”, trzeba wyraźnie stwierdzić, że atrybutu prawomocności bez wątpienia pozbawione jest postanowienie Sądu odwoławczego uchylające wydane w ramach przewidzianej w art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. kontroli aktu oskarżenia orzeczenie o umorzeniu postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i przekazujące sprawę właściwemu sądowi pierwszej instancji do merytorycznego rozpoznania. Orzeczenie takie jednak nie zamyka definitywnie kwestii odpowiedzialności karnej, którą wywołuje wniesienie aktu oskarżenia, i siłą rzeczy nie rodzi trwałego skutku (zob. postanowienia SN z: 7 lutego 2013 r., II KK 144/12, OSNKW 2013, z. 6, poz. 47; 22 grudnia 2020 r., I KZ 23/20; 25 września 2013 r., III KK 231/13, OSNKW 2013, z. 12, poz. 103; 25 października 2018 r., II KZ 32/18).

W tym stanie rzeczy, skoro przedmiotem nadzwyczajnego środka zaskarżenia określonego w rozdziale 56 ustawy karnoprocesowej nie mogło być postępowanie, którego finałem było postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 lutego 2022 r. (AKz 20/22), to w konsekwencji poza kręgiem zainteresowania Sądu Najwyższego, do którego zwrócili się obrońcy z postulatem wznowienia postępowania *ex officio*, musiała pozostać wyłożona przez nich – skądinąd nader interesująco – argumentacja odnosząca się do bezwzględnego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dlatego też, wskutek niedopuszczalności sięgnięcia w niniejszym wypadku po instytucję wznowienia postępowania, należało kwestię ujętą w sygnalizacji

obrońców pozostawić bez rozpoznania (art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 k.p.k.).

[as]